

ме... Имаше и тѣло хубаво... Епитафията напишете, да бжде кратичка, нѣколко стихчета, разумѣвате? Но вжтрѣ да турите, сирѣчь, какъ е била, — ангелъ небесенъ — какъ е умрѣла, като едно цвѣте... какъвъ любовъ сме си имали помежду си, и че втора нѣма да намѣрж, като госпожата ми. Азъ искамъ, който чете да плаче... Четири стихчета само! Турете въ тѣхъ, че се е поминала на дваисетъ и петата си година и три мѣсеца, точно. Мѣсецитѣ оставете! И селото ѝ: Желява. Името ѝ: Дойна — не забравяй. Много добродушно сърдце имаше и много голѣмъ разумъ, сирѣчь... Четири-петъ само... Но азъ заради госпожата нарочно щж дойдж подиръ обѣдъ да ви расправя хубаво, какъвъ ни е билъ живота, та да земете нѣимата... Слушате?

V

Церберъ въ бѣда.

Но Кардашевъ отъ нѣколко врѣме на самъ отговаряше машинално *да* и *не*, на посока, безъ да разбира и слуша интересната рѣчь на събесѣдника си. Сичкото му внимание бѣ отишло въ срѣщната уличка „15 Ноемврий“, дѣто се разиграваше една възмущующа душата драма.

Градскитѣ кучеловци — и такова съсловие вече съществува въ София — съ своитѣ пржтове на върха съ колело отъ телъ, бѣхж загащили едно черно кученце и фърляхж арканитѣ си на шията му, които то съ голѣма ловкостъ усиваше да избѣгне.

Горкото животно уплашено и растреперано, съ настрѣхнала козина на гърба и врата, правеше отчаяни маневри, за да се избави отъ примката на дрипавитѣ и жестоки циганчета, натоварени съ ловенето и убиването на скитающитѣ се по улицата кучета, и извършваше смѣли, но безуспѣшни движения да се провре между враговетѣ си. То квичеше жаловито, но безпомощно въ тая обикновено